

PARAULA I VIDA

Eucaristia i solidaritat

En aquest diumenge de la solemnitat de Corpus Christi s'inicia a Dublín (Irlanda) el 50è Congrés Eucarístic Internacional, que es clourà el proper diumenge 17 de juny. Serà un esdeveniment una mica especial, ja que és la cinquantesena edició —la nostra arxidiòcesi de Barcelona, l'any 1952, acollí l'edició número 35— i a més a més coincideix també amb el 50è aniversari de l'inici del Concili Vaticà II, que s'escaurà el proper 11 d'octubre.

El lema escollit per a aquest congrés de Dublín està inspirat en la Constitució sobre l'Església del Concili Vaticà II, i diu així: «L'eucaristia: comunió amb Crist i entre nosaltres». Per això, tenint en compte la situació de crisi perllongada i greu que estem vivint i que coincidint amb la festa de Corpus se celebra el Dia de la Caritat, voldria recordar l'actualitat i la urgència del tercer dels objectius del nostre Pla Pastoral Diocesà, que s'ha formulat així: «La solidaritat, expressió del nostre amor i de la nostra fe.»

Un objectiu de l'anterior Pla Pastoral era créixer en la solidaritat davant la crisi econòmica. Creiem que aquest objectiu es va aconseguir molt, però malgrat haver augmentat les iniciatives d'ajut als qui pateixen més greument les conseqüències de la crisi econòmica, aquesta dissortadament encara persisteix. Per això hi va haver unanimitat a considerar que aquest objectiu calia que continués en el nou Pla Pastoral, que actualment estem aplicant.

Com vaig dir en la carta pastoral *Nova evangelització i solidaritat*, em plau agrair l'augment de la solidaritat per part de les parròquies, de Càritas i d'altres institucions eclesials i de moltíssimes persones que, com a voluntaris i donants, han fet i fan més suau el patiment de moltes persones i famílies.

La xifra de més de cinc milions d'aturats del nostre país és una dada esfereïdora i posa en relleu la gravetat de la situació. De manera especial és alarmant l'atur juvenil, que ha assolit entre nosaltres el 50%. Som conscients de la complexitat de la situació actual i que es fan necessàries reformes estructurals. Cal aprendre la lliçó de la crisi per tal de mirar de superar-la i evitar que es repeteixi.

Mentrestant, però, els cristians no podem quedar-nos inactius i hem de procurar treballar en els nostres ambients per crear xarxes de solidaritat i sensibilitzar les persones que formen part de l'Església perquè donem exemple evangèlic d'austeritat, de germanor i d'amor fratern. Es pot dir que aquestes xarxes de solidaritat no resolten les causes i els problemes de fons que han provocat la crisi. Tanmateix, és cert que aquestes iniciatives de la societat civil —i entre aquestes les de Càritas i altres institucions de l'Església— ajuden unes persones concretes. I això ja és una realitat i un factor positiu. Sempre serà veritat allò que diu el seny popular: «Qui fa el que pot, no està obligat a més.»

No deixem de fer tot allò que estigui a la nostra mà. Aquesta voluntat és la que mou Càritas, els seus treballadors, els seus donants, els seus voluntaris. Els cristians estem cridats a repetir els mateixos gestos d'amor i de servei que Jesús feia quan passava pel món fent el bé. Des dels primers temps de l'Església, com ens va recordar el Concili Provincial Tarraconense, la celebració de l'Eucaristia ha anat unida a la sollicitud per ajudar els més pobres i exclòs. La situació social en aquest *Corpus Christi* de 2012 ens invita a unir estretament la celebració de l'eucaristia amb els gestos de solidaritat.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Un pont entre Barcelona i els països llatinoamericans

▶ El passat 11 de maig, a l'aula magna del Seminari Conciliar de Barcelona, tingué lloc l'acte commemoratiu dels 25 anys d'activitat de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona (ISLB), que va tenir un especial relleu i va ser presidit pels cardenals Lluís Martínez Sistach i Antonio Cañizares, prefecte de la Congregació del Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, qui va destacar la important aportació de l'ISLB en la promoció de la litúrgia en sintonia amb el pensament de Benet XVI. A l'ISLB —una institució que és poc coneguda— s'hi formen molts dels preveres i diaques encarregats del culte cristià als països llatinoamericans. En la foto, d'esquerra a dreta, Dr. Jaume González Padrós, director de l'ISLB; Mons. Pere Tena, fundador de l'ISLB; cardenal Antonio Cañizares; cardenal Lluís Martínez Sistach; Mons. Víctor Sánchez, arquebisbe de Puebla i responsable del Departament de Litúrgia del CELAM i Dr. Armand Puig, degà de la FTC. (Fotografia: Agustí Codinach)

GLOSSA

Marcats amb el seu segell

Les diverses etapes de la vida tenen els seus corresponents moments espirituals, especialment significats per la irrupció de Déu mitjançant la gràcia dels sagraments. És en aquest sentit que un nombrós grup de joves, com tants d'altres durant Pasqua i Pentecosta, es confirmen fa unes setmanes després d'una acurada i completa preparació: catequesi, activitats de voluntariat, pregàries comunitàries, recessos... En rebre el sagrament de la confirmació, culminaren el procés de la iniciació cristiana, que començà amb el baptisme, que continuà amb la participació en l'eucaristia i que farà que se sentin, cada vegada més, units a la comunitat dels creients, l'Església. Calia veure amb quins ulls plens d'emoció i alegria els miraven les famílies que els han acompanyat al llarg de la vida.

Han rebut la fortalesa de l'Esperit Sant per esdevenir testimonis del Crist i de la fe, que professen amb les paraules i les obres, i treballar així per estendre el Regne, el missatge d'amor i salvació, responsabilitat de tots els creients. Déu els ha marcat amb el seu segell, que significa la pertinença al Crist, la disposició al seu servei en els germans, especialment en els més necessitats. «És Déu mateix qui ens ha ungit i ens referma en Crist, juntament amb vosaltres. Ell ens ha marcat amb el seu segell i, com a penyora del que

vindrà, ha posat en els nostres cors el do del seu Esperit» (2Co 1,21-22).

El seu compromís quedà recollit en el manifest que proclamaren en acabar la celebració: «Volem manifestar-vos que estem contents de fer aquest pas de confirmar-nos, que el fem lliurement i voluntària, que les reunions, catequesis, xerrades i convivències ens han ajudat a preparar-nos millor, que estem contents d'haver conegut millor Jesús i que volem seguir-lo, malgrat que sabem que no és gens fàcil.»

«Per això ens comprometem a seguir el camí de la fe cristiana que vam iniciar quan érem petits amb l'ajuda dels nostres pares, a ajudar, compartir amb els altres i perdonar-los tal com Jesús ens va ensenyar, a ser portadors de pau i construir un món més just i més solidari, a respectar i tenir confiança en els altres, i a fer pregària i compartir la nostra fe amb els altres membres de la comunitat cristiana.»

Els seus pares i la comunitat cristiana els han acompanyat en el procés d'iniciació, els han aprofitat al mestratge de la Paraula, al testimoni de la vivència en la pregària i en el servei i a la celebració dels sagraments, especialment en la trobada joiosa entorn la taula de l'eucaristia. Ara els ha de moure a la responsabilitat del compromís personal per amor a Déu i als altres.

Enric Puig Jofra, SJ

Joan XXIII: L'Església estén la caritat cristiana

«L'Església no ofereix pas als homes del nostre temps riqueses caduques, ni els promet una felicitat solament terrenal, sinó que els comunica els béns de la gràcia divina [...]. L'Església, per mitjà dels seus fills, estén pertot arreu la immensitat de la caritat cristiana, que és el mitjà més bo per treure els gèrmens de la discòrdia i el mitjà més eficaç per fomentar la concòrdia, la pau justa i la unió de tots.»

(Del discurs del beat Joan XXIII en l'obertura del Concili Vaticà II el dia 11 d'octubre de 1962, ara fa 50 anys)

EL COS I LA SANG DE CRIST

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor». Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obedirem en tot». Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí.»

► Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li voldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, sóc el vostre servent, / ho sóc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves prometes, / ho faré davant del poble. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

► Lectura de l'evangelí segons sant Marc (Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual.

I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu.»

Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

► Lectura del libro del Éxodo (Ex 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todo lo que había dicho el Señor y todos sus mandatos; y el pueblo contestó a una: «Haremos todo lo que dice el Señor.» Moisés puso por escrito todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes israelitas ofrecer al Señor holocaustos, y vacas como sacrificio de comunión. Tomó la mitad de la sangre, y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después, tomó el documento de la alianza y se lo leyó en alta voz al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que manda el Señor y lo obedeceremos.» Tomó Moisés la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Esta es la sangre de la alianza que hace el Señor con vosotros, sobre todos estos mandatos.»

► Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando su nombre. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, hijo de tu esclava; / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando tu nombre, Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

Una de les representacions més antigues de l'eucaristia és aquesta *Fractio panis*, que és a les Catacumbes de Sant Calixt, Roma (s. II)

► Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su tabernáculo es más grande y más perfecto: no hecho por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No usa sangre de machos cabríos ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros y el rociar con las cenizas de una becerra tienen poder de consagrar a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, llevándonos al culto del Dios vivo. Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?»

Él envió a dos discípulos, diciéndoles: «Id a la ciudad, encontraréis un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo y, en la casa en que entre, decidle al dueño: "El Maestro pregunta: ¿Dónde está la habitación en que voy a comer la Pascua con mis discípulos?" Os enseñará una sala grande en el piso de arriba, arreglada con divanes. Preparadnos allí la cena.»

Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la cena de Pascua. Mientras comían, Jesús tomó un pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo dio, diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo.» Cogiendo una copa, pronunció la acción de gracias, se la dio, y todos bebieron. Y les dijo: «Esta es mi sangre, sangre de la alianza, derramada por todos. Os aseguro que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios.»

Después de cantar el salmo, salieron para el monte de los Olivos.

COMENTARI

La Pasqua de Jesús

qua amb els meus deixebles?» (14,14). L'accent d'aquests textos és innegable: es tracta de la Pasqua de Jesús. És a dir, la Pasqua que celebra Jesús i que, d'alguna manera, realitza Jesús.

Això té almenys dues conseqüències per a la festa del Cos de Crist: en primer lloc, la narració de Marc subratlla que la festa de la Pasqua de Jesús és el misteri de la seva mort i de la seva resurrecció. El ritual de la Pasqua es personalitza en Jesús. Passem d'una acció ritual (l'efemèride de l'Èxode d'Egipte) a una acció personal. Jesús realitza en la seva mort i resurrecció el ritual de l'anyell pasqual. Per això el relat de Marc no insisteix en

la reiteració del gest, ni esmenta per res el ritual de l'anyell pasqual, ni tampoc els altres gestos del sopar de la Pasqua jueva. És la Pasqua de Jesús, la Pasqua cristiana.

Segon, convé explicitar i remarcar que el cristianisme no va considerar necessari de crear una nova festa per celebrar la salvació de Jesús. Jesús va realitzar amb plenitud l'alliberament de l'Èxode. Ara bé, la Pasqua cristiana no és la narració de la sortida d'Egipte, és l'actualització del relat de la mort i la resurrecció de Jesús: l'eucaristia. El que celebrem el dia del Corpus.

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.) (□ Tortosa): Ac 11,21b-26;13,1-3 / Sl 97 / Mt 5,1-12 ■ **dimarts** (■ Tortosa): 1Re 17,7-16 / Sl 4 / Mt 5,13-16 □ **dimecres**: 1Re 18,20-39 / Sl 15 / Mt 5,17-19 ■ **dijous**: 1Re 18,41-46 / Sl 64 / Mt 5,20-26 □ **divendres**: Os 11,1.3-4.8c-9 / Is 12,2-6 / Ef 3,8-12.14-19 / Jn 19,31-37 □ **disabte**: 1Re 19,19-21 / Sl 15 / Lc 2,41-51 ■ **diumenge** vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Ez 17,22-24 / Sl 91 / 2Co 5,6-10 / Mc 4,26-34.

En la festa del Cos de Crist l'evangelí ens narra aquest any la institució de l'eucaristia, segons Marc. No és el relat més antic de la institució, però és una narració amb personalitat i amb un missatge clar, centrat en els gestos i les paraules de Jesús sobre el pa i el vi.

La preparació de l'àpat pasqual remarca reiteradament que es tracta de la Pasqua de Jesús. Els deixebles, en la versió original, pregunten a Jesús: «On vols que fem els preparatius perquè puguis menjar la Pasqua?» (14,12). I la pregunta que fan al cap de la casa on Jesús els adreça, és: «El mestre pregunta: "On és la meua sala on haig de menjar la Pas-

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

24. L'eucaristia, trobament amb el Ressuscitat

Pel que fa a l'evolució de la forma del culte cristià, existeix un element determinant. El Senyor, segur de ser escoltat, havia ofert als deixebles ja en el darer Sopar el seu Cos i la seva Sang com a do de la resurrecció: creu i resurrecció formen part de l'Eucaristia, que sense aquestes no és ella mateixa. Però com que el do de Jesús és un do que essencialment prové de la resurrecció, la celebració del sagrament s'havia de vincular necessàriament a la memòria de la resurrecció. El primer trobament amb el Ressuscitat va ocórrer el matí del primer dia de la setmana —el tercer després de la mort de Jesús—; per tant, el diumenge al matí. El matí del primer dia, en conseqüència, esdevingué automàticament el temps concret del culte cristià, el diumenge, el *dia del Senyor*.

Aquesta fixació temporal de la litúrgia cristiana, que alhora determina la seva essència intrínseca i la seva forma, es va realitzar molt aviat. Així, el relat d'un testimoni ocular es narra en *Ac* 20,6-11, sobre el viatge de sant Pau i els seus acompanyants cap a Troes, dient: «Quan ens reunírem el primer dia de la setmana per partir el pa...» (20,7). Això implica que ja en els temps apostòlics la *fracció del pa* s'havia emplaçat al matí del dia de la resurrecció

—que l'Eucaristia se celebrava com a trobament amb el Ressuscitat.

En aquest context hi ha també el fet que Pau prescriu que la col·lecta de diners per a Jerusalem ha de tenir lloc «el primer dia de la setmana» (*1Co* 16,2). Allí no es parla de la celebració eucarística, però és evident que el diumenge és el dia de la reunió de la comunitat de Corint i, per tant, pot ser inequívocament el dia del culte. Finalment, trobem per primera vegada en *Ap* 1,10 la designació de *dia del Senyor* per al diumenge.

Està clarament determinada la nova estructuració cristiana de la setmana. El dia de la resurrecció és el dia del Senyor, i per tant també el dia dels seus deixebles, de l'Església. Cap a la fi del segle I la tradició ja està clarament fixada quan la *Doctrina dels Dotze Apòstols* (*Didaché*, ca.100) diu amb gran naturalitat: «En el dia del Senyor heu de reunir-vos, partir el pa i donar gràcies, un cop hàgiu confessat els vostres pecats» (14,1). Per a Ignasi d'Antioquia († ca.110) «la vida *segons el dia del Senyor* és ja una característica distintiva dels cristians, a diferència dels qui celebraven el dissabte» (*Carta als magnesis* 9,1).

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

Voces iluminadas e iluminadoras

Quien no ha vivido la gratificante experiencia de haber acudido, en momentos difíciles y de gran dolor, a un maestro espiritual, a una persona buena, a un testigo del amor de Jesús que con sus palabras cálidas nos transmitía consuelo, paz, nuevos ánimos?

Ha fallecido Mn. Frederic d'Alemanya, de probada bondad y alta espiritualidad. Dedicó toda su vida de presbítero a la acogida y a la dirección de quienes buscaban en su ministerio la bondad, la comprensión, la sabiduría, el amor de Jesús. Enfermo de riñón, dependió de la máquina de la diálisis durante años: tres días a la semana, cuatro horas la sesión, atravesado por las lanzas del dolor. Su habitación se convirtió en un lugar muy frecuentado. Su voz —iluminada e iluminadora, esclarecida y esclarecedora— dejaba a cuantos salían del encuentro con el espíritu renovado. Eran como pequeñas resurrecciones.

—Benedicto XVI afirma: «Ser apóstoles *con* Cristo y *como* Cristo, para ser *compañeros* de viaje y *servidores* de los hombres, entre el *signo* que *somos* y la *realidad* que queremos *significar*.»

—Lacordaire señalaba: «¡Esta es tu vida, sacerdote de Jesucristo!» ¡Una vida bella, eficiente y útil!

J. M. Alimbau

SANTORAL

10. ✝ Diumenge. El Cos i la Sang de Crist. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. Dilluns. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fundadora de les Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858); sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, vg. cistercenca.

12. Dimarts. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. Dimecres. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram

de la construcció; sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. Dijous. Sant Eliseu, profeta (s. ix aC); santa Digna, vg. i mr.

15. Divendres. El Sagrat Cor de Jesús. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809-València 1865), verge fund. adoratrius a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes; santa Benilde, màrtir; santa Germana Cousin, verge.

16. Dissabte. L'Immaculat Cor de Maria. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. iv); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, màrtir; santa Lutgarda, verge.

EN PAREJA

Reparto del trabajo en equipo

Al principio los miembros de la pareja se atraen mutuamente por cualidades singulares como el aspecto, la personalidad, el encanto, el humor, la simpatía...

...no por su capacidad para trabajar en equipo. Es muy raro que una pareja de recién enamorados se detenga a tratar a fondo asuntos prácticos de labor en equipo hasta que estos se convierten en problemas frustrantes y comienzan las desavenencias.

Comentario de unos recién casados: «Nunca nos habíamos planteado cosas tan elementales como la manera de repartirnos las tareas domésticas: ¿Quién fregará los cacharros de la cocina? ¿Quién hará las camas o irá al súper a comprar? Y ahora vemos su importancia. Porque como no te aclares con tu pareja, los cacharros sucios se amontonan en la cocina, las camas se quedan sin hacer y la despensa está vacía.»

Toda pareja se enfrenta en la vida en común con la necesidad de tomar grandes y pequeñas decisiones: reparto de las labores caseras, asuntos de presupuesto, actividades sociales y recreativas, dónde vivir, si tener hijos, cómo crearlos y educarlos, a qué escuela llevarlos, etc. Descubren, con sorpresa, que hay una infinidad de exigencias que requieren soluciones conjuntas, pero tienen poca —o ninguna— experiencia para resolver problemas en común.

Surge imparable el principio de la equiparación, con el reparto equitativo de las funciones en la pareja, y es importante hacerlo bien para evitar fricciones o incluso enfrentamientos radicales.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

ENTREVISTA

JORDI FONT

Acompañament espiritual

Acompanyar espiritualment és una pràctica encaminada a portar la persona en l'itinerari de trobada amb el misteri de Déu en ella mateixa. En aquesta línia, la Fundació Vidal i Barraquer proposa una nova edició del seu postgrau en Acompanyament Espiritual —els coordinadors del qual són els jesuïtes Jordi Font i Josep Rambla—, que enguany inclou un mòdul específic dedicat a l'Acompanyament en la Carència i el Dol. Aquest postgrau, adreçat a tot aquell interessat a relacionar psicologia i espiritualitat en la funció de l'acompanyament a les persones, s'impartirà d'octubre de 2012 a juliol de 2014. El Dr. Jordi Font, que és metge, psiquiatre i psicoterapeuta, suggereix que els que hi participin facin, durant aquest període, «una experiència espiritual —recés, exercicis espirituals— i rebin un acompanyament psicològic».

Quines qualitats ha de tenir la persona que acompanya espiritualment?

Ha de procurar ser una persona humana, sana. Pot semblar que sigui una cosa ben senzilla, però no és tan fàcil. Més que una qualitat, ha de ser una manera de viure la persona, viure sanament mentalment i espiritual. Per això li va bé a tothom ser acompanyat i també acompanyar els altres.

Per què és necessària la formació psicològica, a més de l'espiritual, per poder acompanyar?

Tota experiència de relació humana té com a base corporal les nostres neurones i s'expressa psicològicament per la nostra ment, ja sigui conscientment o inconscient; per exemple, quan diem Déu. Si volem no enganyar-nos en l'acompanyament espiritual ens hem de preparar no amb moltes teories, sinó amb un coneixement senzill i profund de cadascú.

La novetat d'aquesta edició és el mòdul d'acompanyament en el dol. Què cal tenir en compte per ajudar les persones en aquest cas?

En circumstàncies doloroses extremes, com per exemple la mort d'un fill, una mort sobtada o d'altres, ajuda especialment sentir-se ben acompanyat. Avui, fer el dol socialment és més difícil. Es busca ajut com sigui, fins i tot s'hi fan grups en tanatoris. Quan es tracta de fer-ho en casos extrems ens cal estar preparats; sobretot si es tracta d'un dol complicat o patològic.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Primer aniversari del menjador social Emaús. El divendres 15 de juny (20 h), celebració d'una Eucaristia d'acció de gràcies presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, a l'església de Sant Eugeni I, papa, que juntament amb la parròquia de la Mare de Déu del Pilar impulsa aquest projecte social que compta amb molts socis i empreses col·laboradores.

Taller d'oració amb Francesc i Clara. Cloenda amb celebració de l'Eucaristia. Dimarts 12 (19 h), a les Clarisses de Pedralbes. Informació: t. 934 543 469.

Jornades d'Estudis Franciscans. Organitza la Família Franciscana de Catalunya i la FTC, el 15 i 16 de juny, a la Facultat de Teologia i al Monestir de Pedralbes, amb el tema: «Racionalitat i voluntarisme en el pensament franciscà», amb la participació de José Antonio Merino, Xavier Calpe, Josep Torné, Sebastià Janeras, fra Valentí Serra, Marimar Graña i germanes clarisses de Pedralbes. Presentació a càrrec de J.A. Adanez. Entrada lliure.

Llibres que marquen època. Presentació del llibre *L'oient de la Paraula*, de Karl Rahner (1941), a càrrec de Josep Giménez. Dilluns 11 juny (19.30-21 h), a l'auditori de la FJM (c/ València, 244). Cal confirmar assistència al t. 934 880 888.

Jubileo Somasco: septiembre 2011-2012. Los días 16 y 17 de junio se podrán venerar las cadenas de san Jerónimo Emiliani en la parroquia de la Mare de Déu del Roser de Badalona. De esta forma se invita a los feligreses a participar en la celebración del jubileo de la Orden de los Padres Somascos, por los 500 años desde la liberación del santo.

Acció dels Cristians per a l'Abolició de la Tortura (ACAT). Aquesta associació celebrarà el 25è aniversari dissabte 16 de juny (17 h), al monestir de les monges benedictines de St. Pere de les Puel·les (c/ Anglès, 55), amb cançons, berenar i sorpreses. En acabar, a les 19.30 h, a l'església del Monestir tindrà lloc el res de Vespres i una pregària ecumènica per a l'abolició de la tortura.

Caminada a Montserrat. Del 9 al 12 de juliol, caminada per a nens i nenes a partir

Setmana Catequètica 2012

El *Directori general per a la Catequesi*, document que orienta l'acció de l'Església d'arreu del món, afirma que «qualsevol activitat pastoral que, a l'hora de portar-se a terme, no compti amb persones veritablement formades i preparades, posa en perill la seva qualitat» (n. 234); i en el número següent diu que «el cim i el centre de la formació de catequistes és l'aptitud i l'habilitat de comunicar el missatge evangèlic» (n. 235). Dues afirmacions que va recollir el document dels nostres bisbes per a impulsar la tasca catequètica, el *Projecte global de Pastoral Catequètica* (cf. n. 195).

Una iniciativa que fa una colla d'anys que té ben presents aquestes afirmacions és la *Setmana Catequètica*, organitzada conjuntament per les Delegacions de Catequesi de l'Arquebisbat de Barcelona i dels bisbats de Sant Feliu de Llobregat i Terrassa. Als matins o bé a les tardes s'ofereixen diversos cursos adreçats als catequistes, intentant respondre a les diverses dimensions que comporta l'acció catequètica. Enguany es desenvoluparà del 9 al 13 de juliol proper, a l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona.

Si voleu més informació us podeu adreçar a la seu de la Delegació: c/ Diputació 231, t. 934 541 898, c/e: ddcatequesi5104@arqbcn.org, de dilluns a divendres de 10.30 a 13.30 h.

Mn. Enric Termes Ferré
Delegat diocesà de Catequesi
Arquebisbat de Barcelona

de 6 anys, des de la Parròquia de la Concepció fins a Montserrat, amb un total d'uns 60 km en quatre etapes, seguint els senders assenyalats pel GR-6 tot passant per l'antiga ruta del Camí de Santiago: Horta, Collserola, Sant Cugat i les Fonts de Terrassa, Olesa de Montserrat i pujada al Monestir. La caminada es farà acompanyats de monitors. Organitza: Parròquia de la Concepció. Informació i inscripcions: t. 934 576 552 / 666 394 521.

Adoració nocturna a la Sagrada Família. Dijous 14 de juny, a la cripta, després de la missa de les 20.15 h i fins a mitjanit. Durant aquest temps hi haurà confessors. Per a l'adoració perpètua, apunteu-vos al t. 662 198 630 (Sr. Juan Ribas), www.sagradafamiliaadoracio.com.

Fiesta del Sagrado Corazón de Jesús. Vienes 15 de junio (19 h), Eucaristia concelebrada en el templo del Tibidabo presidida por el rector, Oriol Oliveras, con motivo de sus bodas de oro sacerdotales.

Una setmana amb joves universitaris a Taizé. La Delegació de Pastoral Universitària, que dirigeix Mn. Joaquim Vidal, organitza una trobada per a joves universitaris, professors i estudiants a Taizé, del 15 al 22 de juliol de 2012. Durant abril i maig s'organitzen sessions informatives per a les persones interessades. Informació:

www.universitaties.cat, c/e: comunicacio@dpuniversitaria.org, t. 934 876 363 (matins).

EXERCICIS I RECESSOS

«El sacerdoci és l'amor del Cor de Jesús» (sant Joan Maria Vianney). Aprofundint el sentit sacerdotal de la nostra vocació baptismal. Dies 16 i 17 de juny. Dirigit, en castellà, per un missioner de Lumen Dei (c/ Xuclà 19, tel. 933 013 194).

BREUS

Vídeo sobre la Orden Hospitalaria de San Juan de Dios. Hermanos, profesionales, voluntarios y usuarios de los diferentes centros y programas que esta institución tiene en su provincia de Aragón-San Rafael, han participado en la realización de

un audiovisual donde se exponen sus vicencias y reflexiones sobre los cinco valores con los que se rige la Orden: hospitalidad, calidad, respeto, responsabilidad y espiritualidad. Para más información: t. 936 303 090 (ext. 12488/12621), c/e: lluís.guilera@ohsjd.es / alba.felip@ohsjd.es.

La benedicció del terme de Barcelona. El dijous dia 3 de maig, solemnitat de la Santa Creu, titular amb santa Eulàlia de la catedral de Barcelona, va fer-se des del terrat de la seu la tradicional benedicció del terme municipal de Barcelona, oficiada pel Dr. Joan Guiteras, degà del Capítol de la catedral. Enguany va assistir a l'acte l'alcalde de Barcelona, Xavier Trias. L'endemà al vespre, davant la catedral, es va representar l'obra *Assassinat a la catedral*, de T.S. Eliot, obra que narra el martiri del que fou arquebisbe de Canterbury, sant Tomàs Becket. La traducció d'aquesta obra al català l'ha fet Mn. Josep Urdeix. (Foto: Agustí Codinach)

IN MEMORIAM

P. Andreu Marquès, benedictí.

Va morir a Montserrat el 3 de juny. Tenia 74 anys i en feia 53 que era monjo. Doctor en filosofia, va publicar diversos llibres sobre hermenèutica, teoria del coneixement i de la racionalitat, ètica econòmica i filosofia del llenguatge. Va dirigir les revistes montserratines *Documents d'Església* i *Qüestions de vida cristiana*. Va ser professor a diversos centres d'estudis de les diòcesis catalanes. La missa exequial va celebrar-se el 5 de juny i fou presidida del P. Abat.

PALABRA Y VIDA

Eucaristía y solidaridad

En este domingo de la solemnidad del Corpus Christi se inicia en Dublín (Irlanda) el 50 Congreso Eucarístico Internacional, que se clausurará el próximo domingo día 17 de junio. Será un congreso algo especial, ya que se trata de la edición número 50 —nuestra Archidiócesis de Barcelona acogió la número 35, en el año 1952— y además coincide también con el 50 aniversario del inicio del Concilio Vaticano II, que se celebrará el próximo 11 de octubre.

El lema elegido para este evento, inspirado en la Constitución sobre la Iglesia del Concilio Vaticano II, dice así: «La Eucaristía: comunión con Cristo y entre nosotros». Por eso, teniendo en cuenta la situación de crisis prolongada y grave que estamos viviendo, y que coincidiendo con la fiesta de Corpus se celebra el Día de la Caridad, quisiera recordar la actualidad y la urgencia del tercero de los objetivos de nuestro Plan Pastoral Diocesano, así formulado: «La solidaridad, expresión de nuestro amor y de nuestra fe.»

Un objetivo del anterior Plan Pastoral era crecer en la solidaridad ante la crisis económica. Creemos que este objetivo se alcanzó en gran medida, pero la crisis económica sigue persistiendo aunque au-

mentemos las iniciativas de ayuda a los que más padecen sus consecuencias. Por ello se consideró oportuno, por unanimidad, que este objetivo continuara en el nuevo Plan Pastoral, que estamos aplicando actualmente.

Como dije en la carta pastoral *Nueva evangelización y solidaridad*, me complace agradecer el aumento de solidaridad por parte de las parroquias, de Cáritas y de otras instituciones eclesiales y de muchísimas personas que, como voluntarios y donantes, han hecho y hacen más leve el sufrimiento de muchas personas y familias.

La cifra de más de cinco millones de parados de nuestro país es un dato terrible, que revela la gravedad de la situación. De manera especial es alarmante el paro juvenil, que supera entre nosotros el 50%. Somos conscientes de la complejidad de la situación actual y de que son necesarias reformas estructurales. Hay que aprender la lección de la crisis para lograr superarla y evitar que se repita.

Pero mientras los cristianos no podemos permanecer inactivos y debemos procurar trabajar en nuestros ambientes para crear redes de solidaridad y sensibilizar a las personas que forman parte de la Iglesia para que demos ejemplo evangélico de aus-

teridad, de hermandad y de amor fraterno. Se puede afirmar que estas redes solidarias no resuelven las causas y los problemas de fondo que han provocado la crisis. Sin embargo, es cierto que estas iniciativas de la sociedad civil —y entre ellas las de Cáritas y otras instituciones de la Iglesia— ayudan a unas personas concretas. Y esto es ya una realidad y un factor positivo. Será siempre verdad lo que dice el dicho popular: «Quien hace lo que puede, no está obligado a más.»

No dejemos de hacer aquello que esté a nuestro alcance. Esta es la voluntad que mueve a Cáritas, a sus trabajadores, a sus donantes, a sus voluntarios. Los cristianos estamos llamados a repetir los mismos gestos de amor y de servicio que Jesús hacía cuando pasó por el mundo haciendo el bien. Desde los primeros tiempos de la Iglesia, como nos recordó el Concilio Provincial Tarraconense, la celebración de la Eucaristía ha estado unida a la solicitud por ayudar a los más pobres y marginados. La situación social en este *Corpus Christi* de 2012 nos invita a unir estrechamente la celebración de la eucaristía con los gestos de solidaridad.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona